

Мені друг Платон, друг і Сократ, але істина дорожча.

Аристотель

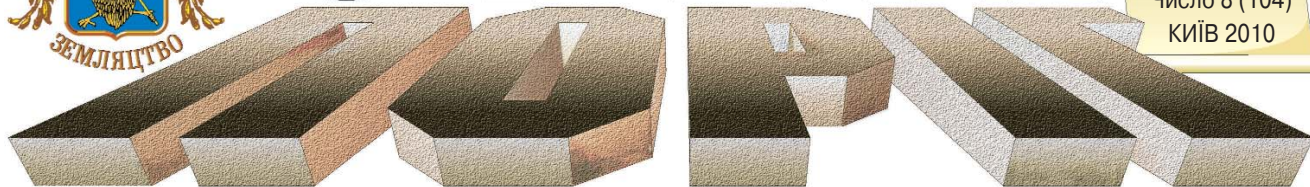
РІД НАШ КРАСНИЙ, РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧІЙ

ЧАСОПИС

РІК ЗАСНУВАННЯ
2002

СЕПРПЕНЬ
Число 8 (104)
КИЇВ 2010

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

Вже традиційним для земляцтва став виїзд на природу ближче до рідної Чернігівської землі. Земляки вирушили у подорож спекотного суботнього ранку із причалу на Подолі. На нинішню акцію зібрали чимало членів Ради, керівників регіональних відділень та активістів земляцтва разом з їхніми сім'ями. Вирушили на вже знайомому теплоході "Карпати" по Дніпру до рідної Десни, де на острові Великий між двома ріками мав відбутися цей захід.

Свого часу така подорож була започаткована головою Ради земляцтва Віктором Ткаченком. Оригінальністю цього дійства є те, що люди

можуть поспілкуватися один з одним, знаходячись наодинці із природою та рідною землею, відпочити та вирішити ділові питання. Саме під час такого відпочинку люди відчувають себе розкутіше, можуть поплавати в річці, згадати цікаві історії та випити келих чудового вина чи чарку запашної горілки, всі знаходяться поза політикою.

Є чим пишатися СОКИРЯНЦЯМ

Теплого дня було людно біля Сокиринського Будинку культури: зупинялись авто, статечно крокували односельці. В селі свято. Головними його героями є самі ж сокиринчани: ті, що проживають в селі і щодень прямують цими стежками; ті, що, як ластів'ята, відірвалися від батьківського порогу; ті, що вже десятки років, як поринули у вир безлічі турбот, але Сокиринці для них залишилися дорогим і теплим спогадом, а були і такі, які вперше ступили на землю прашурів.

⇒ 8-9

⇒ 4-5

У СЕРПНІ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ.

КОКОТЮХА Василь Матвійович – 75-ліття. Народився 8 серпня 1935 року в селі Дорогінка Ічнянського району. Протягом 32 років проходив службу на Закавказзі, у Краснодарському краї, на Чукотці та у Києві. Після звільнення у запас обіймав посаду головного інженера лабораторії Міністерства освіти і науки України. З 1998 року – на пенсії.

Підполковник. Нагороджений дев'ятьма медалями.

СКРИПЕЦЬ Юрій Андрійович – 75-ліття. Народився 10 серпня 1935 року в місті Балта Одеської області (з 1936 року проживав з батьками у Носівці). Проходив службу у Київському військовому окрузі, в Ленінграді, Ростові-на-Дону, Німеччині, Польщі, в Київському окружному військовому шпиталі. Під час ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС виконував обов'язки головного військового терапевта. Працював консультантом-терапевтом Головного військового клінічного шпиталю Міністерства оборони України.

Відмінник охорони здоров'я. Лікар-терапевт вищої категорії, полковник медичної служби.

МАКАРЕНКО Валентин Васильович – 75-ліття. Народився 11 серпня 1935 року в місті Корюківка. За фахом художник. Нині – на пенсії. Ветеран праці.

ГОЛОВЧЕНКО Валентин Васильович – 70-річчя. Народився 6 серпня 1940 року в селі Бирині Новгород-Сіверського району. Був деканом факультету інституту права ім. Володимира Великого Міжнародної академії управління персоналом. Нині – член спеціалізованої вищої ради МАУП та науковий консультант судді Конституційного суду України.

Кандидат юридичних наук. Заслужений юрист України. Член Асоціації міжнародного права. Професор. Нагороджений подякою голови КСУ. Має 150 наукових праць.

ШУЛАК Володимир Степанович – 70-річчя. Народився 17 серпня 1940 року в місті Семенівка. Помічник-консультант народного депутата України на громадських засадах, головний технолог науково-виробничого об'єднання в авіаційному приладобудівництві. Пенсіонер.

КОСИЙ Володимир Михайлович – 70-річчя. Народився 29 серпня 1940 року в селі Ковчин Куликівського району. Працював начальником валютно-фінансового управління Міністерства закордонних справ України. Був Генеральним консулом в Болгарії. Нині хоч і на пенсії, але працює консультантом з валютно-фінансових питань в МЗС.

Нагороджений Почесною грамотою МЗС. Ветеран дипломатичної служби.

ШИЛО Алла Федорівна – 65-річчя. Народилася 1 серпня 1945 року в селі Яблунівка Прилуцького району. Працює старшим референтом Департаменту кадрової політики Секретаріату Кабінету Міністрів України.

Нагороджена орденом княгині Ольги, Різдва Христового, почесними грамотами КМУ.

Ветеран праці. Поет, автор збірки "Не ховай усміхнених очей". Друкувалася у газетах "Літературна Україна", "Говорить і показує Україна", "Отчий поріг".

ШАХОВА Тамара Панасівна – 65-річчя. Народилася 10 серпня 1945 року в місті Новгород-Сіверськ. Працює провідним інженером патентного відділу Інституту надтвердих матеріалів ім. В. М. Бакуля НАН України, де займається експертизою винаходів, промислових зразків, корисних моделей.

Патентний повірений України, член BOIP.

ГЛУХ Світлана Петрівна – 65-річчя. Народилася 11 серпня 1945 року в місті Чернігові. Працювала у Національній філармонії України. Нині працює в Національній музичній академії ім. П. І. Чайковського.

Професор. Народна артистка України, керівник програм, член редколегії Академії національного прогресу.

ПОЛЯКОВ Микола Іванович – 65-річчя. Народився 20

серпня 1945 року в смт. Радулів Ріпкинського району. Трудову діяльність пройшов в органах внутрішніх справ України. Нині працює директором клубу "Фармація та медицина" при Верховній Раді України.

Майор міліції. Пенсіонер МВС України. Нагороджений п'ятьма медалями. Член Фонду ім. В. П. Гетьмана.

ДАНЕВИЧ Петро Миколайович – 60-річчя. Народився 1 серпня 1950 року в селі Новий Биків Бобровицького району. Впродовж 19 років проходив службу у підрозділах Одеського, Прикарпатського та Київського військових округів, внутрішніх військ, Служби безпеки України. З 1994 року – на пенсії. Інвалід війни. Заступник голови ради відділення внутрішніх військ МВС України. Заступник голови Афгансько-Чернобильського братства "Побратим", ліквідатор наслідків аварії на ЧАЕС I категорії.

СОТНИЧЕК Тетяна Володимирівна – 60-річчя.

Народилася 1 серпня 1950 року в місті Ічня. Працює інженером-технологом ДП "Керамік плюс"

КОЛЕСНИК Віктор Федорович – 60-річчя. Народився 9 серпня 1950 року в селі Озеряни Варвинського району. Декан історичного факультету Київського Національного університету імені Тараса Шевченка.

Доктор історичних наук. Професор. Член науково-методичної комісії з історії при Міністерстві науки і освіти України. Заслужений працівник освіти України. Нагороджений орденом "За заслуги" III ступеня. Має понад 100 наукових праць.

РОЖОК Петро Іванович – 60-річчя.

Народився 11 серпня 1950 року в селі Хороше Озеро Борзнянського району. Директор ТОВ "Хороше озеро".

ГОНЧАР Микола Вікторович – 60-річчя. Наро-

дився 12 серпня 1950 року в селі Чемер Козелецького району. Очолював Вище військове училище, обіймав посади головного консультанта-інспектора Головного управління організаційної роботи та кадрової політики Адміністрації Президента України, заступника голови правління ВАТ "Укртелеком". Член спостережної ради ВАТ "Укртелеком".

Кандидат педагогічних наук, доцент, генерал-майор. Один з організаторів товариства "Чернігівське земляцтво", Почесний член Ради товариства.

ГАРБУЗОВА Ганна Григорівна – 60-річчя. Народилася 14

серпня 1950 року в селі Бригинці Бобровицького району. Працювала бухгалтером фірми "Одяг". Нині – на пенсії.

ГОРОБЕЙ Володимир Іванович – 60-річчя. Народився 18

серпня 1950 року в селі Макіївка Носівського району. Працював віце-президентом акціонерної холдингової компанії АСХК "Сі Трайдент". Головний спеціаліст відділу транспорту Секретаріату Кабінету Міністрів України.

ЯНКОВА (ІСАЧЕНКО) Валентина Максимівна – 60-річчя.

Народилася 18 серпня 1950 року в смт. Холми Корюківського району. Працювала керівником фінансово-економічного управління Апарату РНБО України. Нині – на пенсії.

Нагороджена Почесною грамотою КМУ, подяками секретаря РНБО.

М'ЯКИЙ Валерій Іванович – 60-річчя. Народився 30

серпня 1950 року в місті Щорс. Працював директором технічного центру Українсько-австрійського СП "Амоксен-Україна". Нині – заступник директора впроваджувально-виробничого ТОВ "Батек".

СЬОМІНА Тетяна Андріївна – 55-річчя. Народилася 15

серпня 1955 року в селі Червоне Чернігівського району.

Бібліотекар Центрального клінічного госпіталю прикордонної служби України.

КУШНІРЕНКО Ірина Дмитрівна – 55-річчя. Народилася

30 серпня 1955 року в селі Рудівка Прилуцького району. Головний державний податковий ревізор-інспектор Державної податкової адміністрації України.

Дорогі земляки!

Рада товариства "Чернігівське земляцтво" сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім нев'янучого здоров'я, великих успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомного добротворства в ім'я рідної землі.

Леонід Горлач

**Життя,
віддане людям**

Про Володимира Пушкарьова наш часопис пише часто – адже він один з фундаторів земляцтва, член дієвої земляцької команди Віктора Ткаченка.
Четвертого липня Володимир Володимирович зустрів своє 70-річчя, а святкування його ювілею стало однією з головних подій культурного життя всього земляцького колективу.

ПОДІЯ культурного життя земляцтва

Визначаючи основні пункти підготовки до свята свого побратима, організаційний комітет ухвалив одностайне рішення про необхідність видання на кошти групи земляків книги "Життя, віддане людям", яку ще півдесять років тому написав про свого однополчанина Леонід Горлач.

Святкова зала об'єднала рідних, близьких, колег по роботі та земляків. Ювіляру була подарована, а присутнім презентована книга з ще зовсім свіжими фарбами.

Був традиційний український коровай.

Теплі слова привітання голови земляцтва Віктора Ткаченка вкотре зворушили його незмінного заступника-ювіляра Володимира Пушкарьова.

Ювіляр подякував усім присутнім на святі землякам за щирі привітання, а голові земляцтва Вікторові Ткаченку, виконавчому директору Тетяні Літошко, заступникам голови Миколі Борщу, Олексію Ореховичу та авторів цих рядків ще й за організацію святкового заходу.

Галина ОРЕХОВИЧ
Фото **Євгена КАЛІНА**

Скажу відразу, що нинішня поїздка відбулася завдяки наполегливості її організаторів першого заступника голови земляцтва, виконавчого директора Тетяни Літошко, заступників голови Олексія Ореховича, Володимира Пушкарьова, Миколи Борща та активістки Галини Орехович. Окрім них, активними організаторами та учасниками заходу були члени Ради, керівники регіональних відділень земляцтва Дмитро Волох, Віктор Чертенко, Володимир Лузан із дружиною Світлою, Євген Калін з дружиною Іриною, Григорій Шкребель, Юрій Проценко з дружиною Тамарою та донькою Іриною, Галина Кокта, Василь Тройна з дружиною Ольгою, Алла Поплавська, Анатолій Фурса, Валентина Артюх, Марина Канавець, Віталій Коваленко, Валентина Пархоменко, Ніна Розстальна, Сергій Ковтун з дружиною Світлою, Микола Білан, Петро Катіман, Анатолій Кошіль, Нінель Навроцька та багато інших земляків. На зустрічі земляків до нашого гурту долучився гість із США син Миколи Борща Юрій із дружиною, які нині мають американське громадянство.

⇐1 УКЛІН ДЕСНІ

У призначений час голова земляцтва Віктор Ткаченко побажав усім гарного відпочинку, і теплохід із гуртом земляків відшвартувався та взяв курс на острів Великий. У цей час товариство розбилося на палубі по своїх гуртах і проводило активне спілкування. Люди обмінювалися думками. Хтось згадував минуле зібрання на природі, а хтось, уперше потрапивши на дійство, тільки здогадувався, як воно буде відбуватися. Час пере-

пливу до місця призначення промайнув миттєво. І ось знайоме всім місце – очікуваний острів Великий. Наш земляцький десант висадився на нього. Далі було гуртове фото, а потім земляки прибрали місце для відпочинку в певному квадраті. В цей день була дуже велика спека, температура досягала рекордного для Києва показника +37°C. Тому саме у воді було легко переборювати спеку.

Накупавшись вдосталь, всі присутні зібралися за земляцьким столом. Спочатку привітали з ювілеєм

Юрія Проценка – керманіча Борзнянського регіонального відділення. Було багато тостів: за земляцтво, жінок, земляків, чоловіків тощо. Зі всіх усюд було чути гомін, співи. Перед присутніми свою майстерність у народному співі показали народна артистка України Валентина Пархоменко, академік Дмитро Волох та Марина Канавець. Потім біля води були веселі конкурси та забави, в яких брали участь різного віку земляки. Переможці конкурсів отримували вареники з чернігівськими чорнищами від Галини Орехович, а учасники розіграшів стали власниками різноманітних сувенірів. Окрім цього, продовжувалося купання та всілякі веселі розваги. Хтось просто прогулювався берегом, а хтось активно віддався спілкуванню, згадуючи якісь смішні історії чи просто знайомлячись, розповідав щось про себе. Час промайнув швидко, і ось всі знову зібралися за столом, де товариство чекали запашні шашлики.

Десь за годину перед від'їздом наше свято окропив дощ, який багатьох земляків змусив покинути острів і перебратися на теплохід. Після закінчення дійства ніхто не хотів поспішати додому. Люди покидали зібрання із задоволенням і посмішками, мабуть, вже думаючи, що через деякий час вони знову зберуться.

Про традиційне земляцьке виїзне зібрання зі мною поділилися враженнями деякі земляки.

Юрій Проценко, керівник Борзнянського регіонального відділення:

– Наша родина задоволена. Чернігівське земляцтво є міцною організацією в плані духовності. Ми вже не перший раз більшим чи меншим складом беремо участь у таких зібраннях. Серед земляків сьогодні є духовний кістяк, якому до всього є діло. Такі виїзди є складовою історії, що пишеться про земляцтво. Дай Бог всім присутнім здоров'я. Приємно, що тут багато молоді, яка черпає від старшого покоління все найкраще.

Сергій Ковтун, заступник керівника Корюківського регіонального відділення:

– На подібних заходах ми з дружиною не вперше. Цьогорічний захід удався. Погода та братська атмосфера сприяли спілкуванню. Хто хотів ближче познайомитися – познайомився. Хто хотів відпочити – відпочив. Хто хотів погуляти – погуляв. Хто хотів побути наодинці – побув. Зібрання сприяло ще більшому єднанню земляків. Наша родина щиро вдячна його ініціаторам та організаторам.

Володимир Федяй, активіст Ріпкинського регіонального відділення:

– Цьогорічне виїзне зібрання мені сподобалося. Саме такі зустрічі зближують земляків, допомагають краще розуміти ті завдання, які стоять перед земляцтвом. А люди переймають один у одного досвід, чомусь навчаються. Такі зустрічі дуже корисні. Я, наприклад, сьогодні познайомився із чудовою жінкою Олександрою Піхтою, представницею Ічнянського осередку, і сподіваюся, що у майбутньому вона стане моєю дружиною.

Ніна Розстальна, активістка Корюківського регіонального відділення:

– Я дуже задоволена, бо скупалася у водах Дніпра, що наповнюються деснянськими. Вода чудова, настрій чудовий, люди чудові. Все чудово. Одне тільки жаль, що немає поруч зі мною мого чоловіка Віталія.

Володимир Пушкар'єв, заступник голови земляцтва:

– Я в захваті від нашої поїздки. Тут розкрилися люди із зовсім новими якостями. Сьогодні було дуже багато цікавих людей. Я отримав масу емоцій та здоров'я. Думаю, що нинішня поїздка буде в пам'яті земляків цілий рік.

Тетяна Літошко, перший заступник голови, виконавчий директор земляцтва:

– Мені здається, що наш виїзд на Десну відбувся і багатьом сподобався. Ми знайшли багатьох нових енергійних активістів, які поповнили сили земляцтва і наступного року така поїздка відбудеться однозначно з новими силами та зарядом і, очевидно, новими ідеями.

Микола Борщ, заступник голови земляцтва:

– Це була традиційна поїздка, яку наше земляцтво проводить кожного року, і з року в рік вона

не повторюється. Важко сказати, коли було краще, коли гірше. Але всі вони були прекрасні. Це ті заходи, які згуртовують земляків, які роблять людей друзями. Тут ми побачили різні покоління та різних фахівців. Вони сходяться на одному, що ми всі земляки, які працюють на одну державу, але один одного не знали до того, поки не зустрілися на березі річки.

Олексій Орехович, заступник голови земляцтва:

– Поїздка на теплоході для спілкування на природі – це земляцький захід, від якого користі та вражень не менше, ніж після щорічних загальних земляцьких зборів. Цьогорічна поїздка була особливою тим, що майже всі учасни-

ки виїзного зібрання були його організаторами, до участі залучили багато нових активістів, які з собою запросили ще й гостей не тільки з інших регіонів нашої країни, а навіть з далекого та ближнього зарубіжжя. Майже сорокаградусна спека не тільки не завадила відпочинку, а, навпаки, зробила його приємнішим та результативнішим.

Леонід РУСИЧ
Фото автора

СЛУЖИТИ ЛЮДЯМ

- Олеже Григоровичу, які особливості управління соціально-економічним життям малого міста?

– Перш за все, це стосується наповнення місцевого бюджету коштами. У нашому місті 74,5 тисяч населення. Є досить великі промислові підприємства, серед них колись знамениті БАТ "Ніжинсільмаш", БАТ "Механічний завод", БАТ "Прогрес", БАТ "Консервний комбінат", БАТ "Ніжинський хлібокомбінат" та інші. Вони й нині є основними наповнювачами міського бюджету. Але потенціал цих підприємств використовується лише на якусь частку. Таким чином, ми отримуємо недостатньо коштів для забезпечення життєдіяльності міста. Маємо підтримку з боку середнього та малого бізнесу, який знаходиться під постійною нашою увагою. Без коштів нічого й думати про розвиток освіти, медицини, культури. Два кризових роки суттєво вплинули на розвиток міста, соціальну захищеність мешканців. Але ми не складаємо руки. Розвиток виробництва уповільнився, але темпи падіння поступово зменшуються. Відрядно, що наростає експорт наших виробів, це особливо помітно на роботі "Прогресу", БАТ "Жиркомбінат", "Сяйво", "Техно-Т" тощо.

Не можна скидати з рахунку й середній та малий бізнес. У місті працює понад 500 юридичних осіб, 6500 фізичних осіб, на яких працюють наймані люди. А все це робочі місця, зарібок, податкові відрахування. Саме з цією метою активно працює конкурсна комісія виконкому, яка вирішує різноманітні питання розвитку цього масового бізнесу від надання земельних ділянок до здачі в оренду комунальних приміщень.

Хоч місто й дотаційне, але ми стараємося менше сподіватися на державну підтримку. Отож наше самоврядування мусить знаходити порозуміння з платниками податків, оскільки саме від цього залежить рівень роботи соціальної сфери. І ми це робимо, поліпшуючи роботу житлового комплексу, стан доріг, водогін, забезпечуючи пенсіонерів безоплатним проїздом у транспорті. Державного транспорту у місті немає, але приватники працюють на конкурсній основі і забезпечують всю інфраструктуру. Причому, роблять це досить якісно, на відміну від інших міст області. А яке захоплення викликають нові дитячі майданчики! Ми відкрили їх за два останні роки дев'ять, і таким чином охопили все розлоге місто. Тут, як і в багатьох інших галузях, доводиться розраховувати скоріше на власні сили. От, скажімо, минулого року весь світ відзначав ювілей М.Гоголя, який у Ніжині практично народився як письменник. Державні заходи, на жаль, оминули наше місто, але ми все-таки привели його в належний стан. А скільки клопотів завдають ускладнені останнім часом погодні умови! Велике місто має великі можливості, зате у нас набагато більша відповідальність – адже кожен керівник на видноті, не заховається від допитливих

Давно задекларовано, що влада повинна служити людям, які уповноважують її концентрувати свою волю, вирішувати весь багатоглибий комплекс життєвих проблем. Це однаковою мірою стосується як держави, так і низової громади. Лише справжнє народовладдя здатне забезпечувати розквіт суспільства, лише єдність дій управлінської команди, її компетентність, а не партійний розкол, можуть привести до успіху. Про ці та інші проблеми ми й розмовляємо з секретарем Ніжинської міськради Олегом Баранковим.

очей співгромадян. Так що

треба дружити з кожним підприємством чи організацією, не ховатися від проблем за ширму демагогічних заяв, а вникати в долю кожної людини. Саме так мислю я роль влади в сучасному місті.

– Колись модним був вираз: "Буде хліб, буде й пісня". Як на мене, все-таки без гуманітарної, духовної підоснови не варто розраховувати на економічне піднесення. А Ніжин же в цьому плані займає особливе місце в історії України.

– Хочу нагадати, що ми нині готуємося відзначати ювілейну дату – в 1625 році Ніжин отримав Магдебурзьке право. Себто вже тоді місто стало європейським за правовим статусом самоврядування. І хоча з віками ця подія забулася, відтерлася різними ідеологічними настановами, у наш час становлення демократії такі віко-

помні події змушують нас (а мене як фахового історика тим більше) врахувати базовий досвід далеких попередників. Адже саме міська влада несе на своїх плечах всю відповідальність за багатоманітне життя громади, і тому така важлива роль управлінського колективу: якщо він сильний єдністю, якщо не розшматований різними партійними інтересами, фахово підготовлений, успіхи прийдуть, незважаючи ні на яку кризу чи політичні протистояння.

Ніжин, як небагато яке місто в Україні, має багатющу духовну спадщину. Був він одним із лідерів у козацькому світі, був обраний чи не самим Богом як центр освіти й культури. Згадаймо лише знаменитий Гоголівський вуз, який дав світові сотні ушлявлених письменників, вчених, художників. І це незважаючи на всілякі репресії, тиск на національне мистецтво. Ми й зараз маємо збережену систему освіти, лише дитячих навчальних закладів 14, маємо 16 зразкових колективів художньої самодіяльності, які можуть підготувати концерт на найвищому професійному рівні, маємо унікальне училище, яке готує культосвітніх працівників, аграрний інститут. Для невеликого міста це просто небачена розкіш, і ми намагаємося зберегти й примножити духовну славу міста. А що значить універси-

тетська бібліотека, в якій понад мільйон книг, багатий на експозиційні матеріали краєзнавчий музей, єдиний в Україні музей "Поштова станція", що значать наші старовинні собори, які хотілося б бачити нарешті відреставрованими. Тому й думається, що без духовної першооснови ми не зможемо піднятися до економічного розквіту, наповнити життя людей оптимізмом. Та, на жаль, не все нам вдається зробити.

Свого часу Ніжинська громада першою з області звернулася до Верховної Ради, Кабміну України, обласної держадміністрації, облради з пропозицією створити історико-культурний заповідник "Древній Ніжин". Ми порадили, дізнавшись, що вище керівництво підтримало нашу ідею. Але після відкриття "Гетьманської столиці" в Батурині, меморіалу та музею біля Крут, а також рішення про створення державного заповідника "Любеч древній" про нас забули. Але ж Ніжин історично вписаний у туристичну Чернігівщину як одна з перлин. Я про це говорив, говорю й буду говорити, бо душа болить за занедбані Миколаївський чи Благовіщенський собори та інші історичні об'єкти. Тривалий час обласна рада ніяк не може визначитися щодо передачі церкви Іоанна Богослова віруючим, забравши звідти архів. Безперечно, архів Ніжину потрібний, у ньому знаходяться сотні тисяч документів ще від XVII століття, тут працює чимало науковців-дослідників. Але ж пора зайнятися бодай реставрацією понівечених стін собору за державні кошти. На жаль, міністерству культури та туризму займатися цим ніколи. Як не могли пошанувати наше місто високопосадовці на ювілей М.Гоголя, ніби добиратися до нас за тридцять земель. А от президент Греції свого часу навідався у місто, в якому колись жила потужна грецька громада, бо тут знайшла прихисток від турецьких гонінь. А до місцевих поляків неодноразово навідувалися дипломати високого рангу й ми допомогли цій громаді збудувати костел у центрі міста. Словом, іще раз повторюся: майбутнє Ніжина уявляю лише духовно багатим, і утверджувати положення Магдебурзького права на сучасному етапі – обов'язок міської влади.

– Як на мене, наше суспільство особливо потерпає від непримиренної боротьби різних політичних сил. Яка роль у об'єднанні всіх здорових начал у влади? Адже ми донині не знаємо, яке суспільство будемо. Навіть колишній Президент України Леонід Кучма з гіркотою констатував, що національна ідея в Україні не спрацювала.

– Останні вибори до місцевих органів привели до влади представників різних провідних партій. Не склала виняток і наша місцева влада. Але характерно, що ми знайшли об'єднанчі принципи (мабуть, це данина традиції), свідчення високого інтелектуального рівня) у вирішенні управлінських проблем. За чотири роки, відколи я виконую обов'язки секретаря міськради (а два останні ще й голови), ставлю за мету один кардинальний принцип: Ніжин, його економічний розвиток, його майбутнє та історична його спадщина. Це гасло, а не партійні пристрасті, об'єднують наші дії. Хоча політична боротьба в державі опосередковано впливає і на діяльність міськради, але професіоналізм людей дозволяє утримувати курс на стабільність. Саме на цих принципах нам і в подальшому треба будувати свою роботу. Обирати треба не тих, хто галасує від імені сильної партії, а тих, хто вміє працювати заради громади. Є бажання взяти реванш у окремих претендентів на булаву, але нема, на жаль, ні володіння практичними управлінськими навичками, ні інтелектуальної підготовки. Та ніжинці народ мудрий, і я впевнений, що вони розберуться, хто є хто і з якою метою приходить до влади.

– А ви не боїтеся, що майбутні вибори до місцевих органів знову, як ось уже впродовж майже 20 років, принесуть чергову кадрову чехарду, коли керівні команди будуть формуватися за принципами кумівства чи особистої партійної відданості?

– Вважаю, що постійні кадрові зміни в незалежній Україні, а то

вже й і в часи так званої перебудови, завдали непоправної шкоди суспільству. На жаль, ця практика продовжується. Хіба може керівник будь-якого рангу розкритися на своїй посаді за півтора-два роки? На щастя, у нас кадрові питання так не вирішувалися. Якщо хтось ішов з посади – як правило, на пенсію – то ми готувалися до цього, оголошували конкурс серед фахівців, а не серед політичних лідерів.

– Олеже Григоровичу, ви людина підготовлена, науковець, доцент університету, що не пориває з педагогічною роботою донині, корінний ніжинець, а мала батьківщина, як відомо, для мудрої людини – це основа життя. Любов до великої Вітчизни починається з любові до того місця, де народився, де вперше побачив сонце.

– Я дійсно корінний ніжинець і горджуся цим. Моя хата стоїть поряд із будинком великої Марії Заньковецької, а це вже щось та значить. Це єдине збережене помешкання, де жила актриса. Моя бабуся добре пам'ятала сусідку, моя мати теж не раз її бачила. Саме через це я так гостро сприймаю проблеми збереження соціально-культурного обличчя древнього міста. І ніжинці для мене – люди особливі. Я, як і більшість моїх колег, завжди на видноті,

мені болить те, що скажуть про мій рід земляки, і тому принципи моральності мають для мене особливе значення. Я самодостатній у житті як учений, викладач, а тому не чіпляюся з останніх сил за чиновницьке крісло. В мене бізнес один – служити людям, землякам. Якщо вони скажуть мені іти на вибори, я це зроблю. Ось хотілося б вибори провести пізніше, коли мені вдасться підготувати місто до зими, а не займатися політичними та бізнесовими розборами.

– Ваше ставлення до столичного Чернігівського земляцтва.

– Це справді велика сила, яка сприяє розвою малої батьківщини, і ми це відчуваємо на собі. Недарма не так давно присвоїли звання Почесного громадянина міста вашому керівникові Віктору Ткаченку, який стільки зробив для Ніжина.

– Що ж, Олеже Григоровичу, зичимо Вам завжди бути таким принциповим патріотом древнього і вічно молодого Ніжина.

Розмову провів **Леонід ГОРЛАЧ**
Фото **Валерія КИЧКА**

Є чим пишатися СОКИРЯНЦЯМ

Сокиринці – затишне гніздечко на розлогіму родовому дереві України. Далеко за межами України відоме ім'я українського Гомера Остапа Вересая, з Сокиринцями пов'язане ім'я державного, громадського діяча, мецената XIX ст. Г.П.Галагана. Одних лише науковців, які народилися на цій благодатній землі, близько 30 чоловік.

Сокиринські стежки стали першими в житті для двох Героїв Радянського Союзу – Крикливого В. В. і Ткаченка А. Г., повного кавалера Георгіївських хрестів ще з російсько-японської війни Ільченка П. С., Героя Соціалістичної праці, шахтаря Хворостяна О. Г., 142 жителі села нагороджені бойовими і трудовими орденами і медалями. В Сокиринцях народився і жив народний умілець: художник, скульптор і поет Микола Харченко, автор скульптури кобзаря О.Вересая. 2007 року побачила світ і невеличка збірка віршів М. Харченка "Сокиринські сонети". Сьогодні ці традиції продовжує заслужений майстер народної творчості України, самодіяльний художник і скульптор Гомон Леонід Іванович, автор монумента пам'яті жертв Голодомору. На жаль, не всі змогли приїхати на свято: хтось за станом здоров'я, а хто вже назавжди відійшов у Вічність.

Але повернімося до подій свята. Прибрана сцена, в перших рядах сидять гості. Микола Гнатович Савченко – кандидат біологічних наук, старший науковий співробітник, селекціонер, автор багатьох наукових праць, учасник Великої Вітчизняної війни і генерал-осавул Українського козацтва, за його невтомної праці і сприяння вийшла в світ книга "Сокиринці – кобзарський край"; Олексій Миколайович Хонда – нейрохірург, який представляв на святі Чернігівське земляцтво. А поряд – Микола Васильович Тудель – кандидат технічних наук, лауреат Державної премії України, заслужений працівник сільського господарства, автор ста сорока п'яти опублікованих наукових праць, чотирнадцяти винаходів, учасник бойових дій у Великій Вітчизняній війні, нагороджений багатьма орденами й медалями, Державний стипендіат. Микола Васильович постійно надає фінансову допомогу музею Остапа Вересая, сільській бібліотеці /зокрема 700 грн для придбання меблів/. За останні два роки подарував більше як

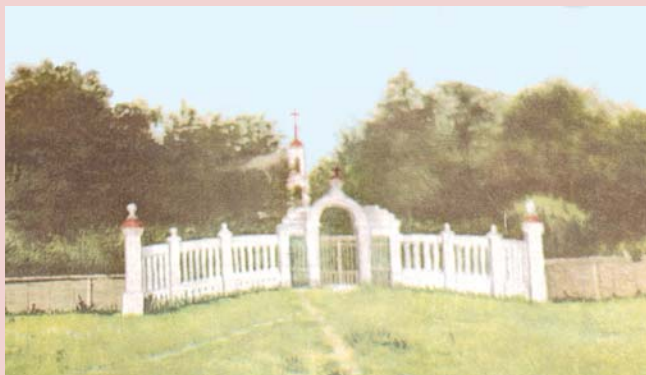

півтисячі книг художньої літератури з власної бібліотеки. Щорічно надсилає дитячу художню літературу підвищеного попиту, а також примірники газети Чернігівського земляцтва "Отчий поріг". Учні Сокиринської школи переможці Всеукраїнського конкурсу "Краса і біль України" за напрямком "свята спадщина" зайняли I місце, написавши творчу роботу про Туделя Миколу Васильовича. Алла Іванівна Овод – професор кафедри управління й економіки фармації, заступник начальника центру менеджменту якості Кур-

ського державного університету, доктор фармацевтичних наук. Микола Михайлович Кочубей – член Національної спілки художників України. А ще Людмила Євгенівна Сенчук – донька відомого авіаконструктора, сокиринчанина Є.К.Сенчука, внучка відомої актриси Л. П. Шеремет Марина Володимирівна. Біля неї – родина знаменитого скульптора, художника і поета, колгоспного муляра, який пройшов крізь пекло фашистських і сталінських тортур, Миколи Івановича Харченка.

Коли Олена Миколаївна Кіндратець – викладач суспільних наук, професор Запорізької державної академії, кандидат філософських наук, розповідає своїм колегам про Сокиринці, ті дивуються і щиро заздять: "Та що ж це за село, що це за люди там живуть?" Справді, в селі вже можна відкривати свою академію, в котрій би навчали всім наукам сокирянці: військовій – кандидат технічних наук, викладач військово-повітряної академії ім. Жуковського Олексій Петрович Дніпровський, історичній – кандидат історичних наук, проректор Чернігівського державного національного університету Анатолій Григорович Тимошенко, географічній – кандидат географічних наук Юрій Іванович Сологуб. Руслан Володимирович Кононенко – кандидат ветеринарних наук, старший викладач Київської аграрної академії.

Не те що сьогодні заради свята, а щодень дивують нас Сокиринці якимось джерелом талантів, котре важко досягнути і зрозуміти його витoki. У Сокиринцях, здається, всі малюють, ліплять скульптури, складають пісні, співають, танцюють, як ніде в іншому краї. Талановиті роботи сокиринського самородка, самодіяльного художника Леоніда Івановича Кузьменка можна відшукати в мережі Інтернет, вони є в приватних колекціях в Україні, США, Канаді, Франції, Німеччині, Іспанії, але, на превеликий жаль, гідно не оцінені на батьківщині. Пісня для Миколи Григоровича Лісового – самодіяльного композитора – то такий негаснучий вогонь, то вища доля. що дана йому небом і зірками. Його пісні звучать у виконанні народного самодіяльного вокального ансамблю "Віночок" районного Будинку культури, в репертуарі багатьох аматорських колективів. Його однофамілець, хоч і значно молодший, професійний співак, артист Національного заслуженого академічного народного українського хору ім. Верьовки Олександр Володимирович Лісовий дарував цього дня односельцям свої пісні. Шишов Олексій Володимирович – вихованець сокиринського танцювального колективу – танцює в академічному

ансамблі пісні й танцю "Сіверські клейноди", з гастрольями відвідав Іспанію. Соляник Сергій Миколайович – кандидат в майстри спорту, переможець Всеукраїнських змагань з армреслінгу.

Сокиринчанам і жителям району відомі імена майстрів художнього слова Ніни Миколаївни Кочубей, Ольги Іванівни Сергієнко, Клавдії Гаврилівни Іванкової, Любові Василівни Сакала.

Сокиринці стали одним з центрів виробництва меду і медової продукції. Ім'я сільчанина Миколи Івановича Вовнянка, виробника цієї цілющої продукції, відоме в усій Україні. Як кращий медовар, він нагороджений багатьма золотими і срібними медалями Всеукраїнського конкурсу "Пітні меди" і срібною медаллю міжнародного конкурсу "Золотий грифон".

Невидимим саявом горять над Сокиринцями свічі душ наших земляків: Георгія Васильовича Пфейфера – одного з перших дісних членів АН України та професорів Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, засновника кафедри диференціальних рівнянь; Федора Макаровича Бровенка – кандидата сільськогосподарських наук, що у свій час був доцентом Київського державного університету, вченим секретарем відділу економіки Української сільськогосподарської академії; Анатолія Григоровича Погрібного – доктора філології, професора, академіка АН Вищої школи України; Василя Даниловича Сакала – завідувачого кафедрою рослинництва в Національному університеті біоресурсів і природокористування України; Петра Костюченка – кандидата с/г наук, доцента Білоцерківського с/г інституту; Варлаама Сірика – професора Вологодського с/г інституту; Олександра Колодуба – професора Київської консерваторії ім. Чайковського, який свою трудову діяльність розпочав в Сокиринській агрошкільній в 20-х роках минулого століття; Володимира Івановича Балюри – кандидата сільськогосподарських наук, що займався селекцією кукурудзи; Лідії Петрівни Шермет – актриси Київського театру музкомедії, потім Вінницького музично-драматичного театру; Олексія Миколайовича Колесніченка, роботи якого є гордістю і окрасою Сокиринської школи, в ньому тісно поєдналися талант механіка і самобутнього художника.

Свято пройшло, здається, на одному подиху. Організатори торжества, керівництво села, ведучі свята О. В. Лісова та І. В. Криклива зробили все для того, щоб всі гості і присутні на святі побачили сьогоднішні таланти села – юних танцюристів з "Вихору", солістів Миколу Лісового, Альону Неревенько, Миколу Висоцького, Павла Марйоху, Галину Машевську та Світлану Пальчиківську, юних музикантів, вокальний ансамбль районного Будинку культури "Віночок".

По завершенню свята гості і односельці відвідали історико-етнографічний музей Остапа Вересая, який працює при Сокиринському професійному агролицей.

Не було б свято таким урочистим, якби не спонсори: Сокиринський професійний агролицей, районна організація ВО "Батьківщина", СТОВ "Батьківщина", підприємці села.

Зайшовши в Будинок культури, де проходив захід, відвідувачі прямували до зали, щоб переглянути виставку творчих робіт художників та вишивки сільських майстринь.

Розмаїттям соковитих кольорів вражали творіння вишивальниць. Рушники, наволочки, серветки представили талановиті майстрині: С. М. Павлік, Н. А. Брошняк, Ю. О. Назаренко, Т. І. Блашкун, Ю. А. Кривов'яз, М. М. Кириченко, Л. О. Губська. Не тільки красою і майстерністю, а й щедрістю своїх сердець і душ поділилися вони з відвідувачами виставки. З величезною повагою і захопленням розповідала про кожну із них О. В. Руднік, яка опікувалася експонатами.

У школі є гурток "Чарівні пальчики"... Ним керує Л. А. Братусенко. Приємно вразили роботи учасниць цього гуртка Альони Неревенько, Марини Кириченко, Віталіни Нагорної, Марини Брошняк, Таміли Хоменко та Вероніки Лебідь. Та це й не дивно. Виконані

з такою зворушливою любов'ю і старанністю вишивки учасників гуртка переконали в тому, що підрастає нова талановита зміна.

На виставці були також представлені роботи юних художників. Вони – це учні школи, активні члени гуртка "Весела палітра": Альона Неревенько, Ірина Гавриш, Олена Синельникова, Олександр Атаманенко, Ярослава Полковніченко, Руслан Атаманенко, Богдана Романько, Анна Пороло, Катя Братусенко, Зоя Яременко, Маргарита Рябенко, Катя Дмитренко. Про їхню творчість охоче розповідала керівник гуртка О. М. Синельникова. Основним напрямом своєї роботи вона вважає необхідність дати кожній дитині установку на добро, яке є великою рушійною силою і особливо необхідне в наш, прагматичний і суєтний, час. Очевидно, тому всі роботи були наповнені теплом дитячої безпосередності і особливим світосприйманням навколишнього світу.

Член Національної спілки художників України Микола Михайлович Кочубей не є уродженцем Сокиринця. Але більша частина його творчого доробку – це сокиринські мотиви. Відвідувачі милувалися пейзажами, портретами, побутовими картинами із життя села та натюрмортами. Щиро раділи, бо пізнавали на них знайомі обличчя і куточки рідної природи. Близько тридцяти робіт були виставлені художником. Виконані вони в різній техніці. Це графіка, акварель, живопис, пастель та змішана техніка.

Леонід Іванович Кузьменко народився в Сокиринцях і зараз мешкає в Києві. Він художник, хоча і не має спеціальної освіти. На виставці були представлені його живописні полотна. Це пейзажі та портрети. Всі вони свідчать про любов до рідної землі і щире неупереджене бачення краси.

Представив свої живописні полотна і самодіяльний художник, уродженець с. Никонівки, П. В. Тимошенко, який любить село, природу рідного краю і про це свідчать його роботи.

Нам є чим і ким гордитися. Своїм життям, здобутками, досягненнями, успіхами ми повністю заперечуємо той примітивний простакуватий стереотип, який дуже далекий від справжнього вихідця із українського села. Бо ми – це люди зі своєю тисячолітньою культурою і особистісною свідомістю, люди, які володіють величезним інтелектуальним потенціалом і самобутніми талантами.

Валентина САВЧЕНКО,
Ніна КОЧУБЕЙ

Мандрівка у країну СВОГО ДИТИНСТВА

Тисячу років стояло на березі сивого Дніпра стародавнє село Старий Глибів, а поряд повстав і Новий Глибів. Глибів відноситься до тих небагатьох українських історичних сіл, які згадуються у давньоруських літописах. Перша літописна згадка про нього відноситься до 1147 року. Тоді це була маєність князя Гліба – звідси і назва села.

Після смерті князя його дружина Анастасія на "упокій душі" передала 50 гривень золотом і 100 гривень сріблом і глибівську маєність у вотчинне володіння Печерської Лаври. Князь і княгиня були поховані у Печерській Лаврі, а село до 1782 р. перебувало у власності Лаври.

Очевидно, уже тоді тут було збудовано Михайлівську церкву. Вона відома за документами 1587 року. У

1766 р. згадується, що при церкві була школа. Ніхто не знає, скільки років тій церкві і школі.

Письменник Ю.Збанацький, який вчителював у тій школі, визначає Глибів як язичницьке село зі своїми невтраченими віковими традиціями, зі своїм глибівським характером кремезних хлопців, яких у царські часи брали для служби на флоті.

Свою любов до Глибіва в творах заявила українська письменниця Марко Вовчок. Перед війною на полювання до Глибіва часто приїздив і Микита Хрущов.

Місцеві перекази і топоніміка свідчать, що тут було поселення ще в язичницькі часи і місцевий родовід складали люди ще дослов'янського населення. Село було як на острові – з заходу Дніпро, зі сходу непрохідні великі болота Видра і Пуща. Як називалось те поселення язичників? Очевидно, Лукимир (за місцевим топонімом і героєм українського фольклору Лукомиром). В часи церковної колонізації язичницьких земель Лукимир змінив назву і став Глибівим.

За переписом 1897 р. у Новому Глибові був 221 двір і 1304 жителі, у Старому Глибові – 153 двори і 898 жителів. Населення стрімко зростало, а історичні бурі обходили село за лісовою пущею і болотами. Глибівці не знали кріпосного права, а навколишні луги, ліси, озера належали людям своєї сільської громади.

Та все змінила радянська влада. Коріння людей було відірвано від рідної власної землі. Спочатку комунa, потім колгоспи, розкуркулення, голодомор, репресії, війна, радгосп. Люди втратили свою землю. В 1964 р. – втратили решту, все.

Чужі люди в далекій Московії вирішили затопити вікові придніпровські села і весь історичний край у зв'язку з будівництвом штучного моря.

Гвалтовно почалося знесення села. Ніхто не цікавився думкою українських селян. Вирубались ліси і сади, розкидали дахи хат, розкопувались батьківські могили. Це був жах. Їдь куди хочеш! Від туги за рідним краєм пішло передчасно з життя ціле покоління старших людей – переселенців.

Фашисти не змогли знищити село і глибівський люд, а чужі-свої люди розсіяли родини по усій Україні. Переселенці

не мали ніякого статусу, як постраждалі від сваволі властей.

Хтось у Москві помилився, і вода штучного моря не затопила територію села, але людське життя тут було знищене. Хто відповідь за цей злочин? Прошло 46 років. Рідко хто з односельчан навідувався до рідних печиц. Дуже далеко – та й власних турбот у переселенців вистачало.

Підросли діти й звертались:

– Тату, розкажи про своє дитинство!

Старші згадували своє мальовниче село, розкішні заплавні луки, численні рибні озера, медові бори.

Мріяли, планували, що колись зберуть дітей і покажуть їм далекий край, де росли, де була батьківська хата. Познають їх з людьми, яких знали і любили, покажуть своїх дітей.

А діти просили:

– Тату розкажи ще про село!

Виростали діти. Обнімали батьків і говорили:

– Нічого, тату. Ми обов'язково поїдемо. Ти покажеш нам наше печище. Підемо в ліс, назбираємо грибів, ти ж знаєш, де вони ростуть!

Не судилось! Запізно. Уже вирости онуки.

27 червня 2010 року на заклик ініціативної групи через 46 років зібралися глибівці.

Була довга дорога через ліси, болота, через два глибокі броди. Але за кличем серця і душі зібралось більше 500 людей. На таку кількість людей організатори навіть не чекали.

Приїхали люди з Києва, Чернігова, Ніжина, Борисполя, Бобровиці, Броварів, Козельця. Приїхали 80-літні старожили, діти, онуки. Радість, сльози, сум і смуток.

На березі моря майорів український прапор, були накриті спільні столи. Зварена дніпровська юшка.

Був мітинг за участю представників Козелецької районної влади. Співав народний хор (художній керівник заслужений артист України Юрій Карнаух, а провідною солісткою хору була уродженка села Старий Глибів Ольга Мельник).

Священик провів поминальну службу пам'яті попередніх поколінь жителів села. Було освячено пам'ятні хрести, які встановлено на сільських кладовищах Нового і Старого Глибіва.

Було створено Глибівське земляцтво, до якого записалося більше 300 чоловік.

Багато сил, праці, власних коштів вклали в проведення Дня села Старого й Нового Глибіва голова оргкомітету Михайло Йовенко і його брат Віктор, член Чернігівського земляцтва Григорій Циба, брати Олійники, брати Чижма, сестри Глей та інші.

Козелецьким відділенням Чернігівського земляцтва в м. Києві (Володимир Саченко, Володимир Гузій) започатковано створення земляцтва знесених сіл (Бондарі, Окунінін, Старий і Новий Глибів).

Це акція збереження національної пам'яті, бо ніхто, крім нас самих, не буде берегти свою землю і свої печища.

Володимир ГУЗІЙ

Пленер митців живопису на Коропщині

Вже втретє у районі проходив пленер майстрів живопису з ініціативи наших земляків братів Ковтунів та за підтримки районної влади.

Ось і нещодавно в район нагрянули гості, які не тільки можуть побачити прекрасне і неповторне, а і вміють його зафіксувати, відтворити на своїх полотнах. Це художники з Харкова. Протягом п'яти днів їх де тільки не бачили. То вони малювали плавучий міст з рибалками чи чередою корів, місточками, побудованими рибалками, то чиясь оселю, якій років і років... Побували вони у Будищі, Вишеньках, Райгородку, Мезині. Ніщо не пройшло повз погляд митця. Дивишся на картини і впізнаєш знайомі місця. Так це ж все в нас! А ось неповторні краєвиди Мезина, нашої маленької Швейцарії. А поряд на картині пам'ятка архітектури – церква у Вишеньках. Привертають погляд коні біля ставу. Ніби оживає з-під пензля поламане роками навіпль старе дерево. А ось вітер розчісує віти дерев, човни припнулися до берега Десни. Виставка картин просто вражає своєю неповторністю і майстерністю. До них доклали своєї душі і серця Олександр Король, Олексій Дмитрієв, Олександр Брітцев, Валерій Заліщук, Анастасія Качина, Юлія Кухтіна, Олег Вінник-Штеп. Олексій і Валерія ще студенти, а всі решта професійні художники, які вже мають не одну виставку і багатьох шанувальників їхньої творчості.

Приємно, що їхнім вчителем і наставником, їхнім батьком у творчості є наш земляк, відомий в Україні і за її межами Віктор Іванович Ковтун, народний художник України, лауреат Шевченківської премії. Віктор Іванович митець від Бога. А народився і виріс, пізнав любов до прекрасного у нашому віддаленому і на весь світ відомому історичному Мезині. Його брат, Сергій Іванович, директор приватної галереї "Раритет-Арт" в Києві. І хоча він військовий у відставці, але давній шанувальник мистецтва і всього прекрасного. Саме брати Ковтуни і були ініціаторами пленеру на Коропщині. До речі, вже втретє. С.І.Ковтун звернувся за допомогою до голови райради В.М. Куніцина. Районна влада, звісно, пішла назустріч, організували все на вищому рівні. І готель для проживання, і харчування, і підвіз, як то кажуть, до місця роботи. Художникам залишалося тільки насолоджуватися роботою на свіжому повітрі, творити і отримувати насолоду від спілкування з нашим краєм.

І ось у понеділок, у день, коли український народ святкував день Конституції, у школі мистецтв підбивали підсумки пленеру. Художники виставили свої картини. Охочих ознайомитися з творчим доробком майстрів пензля було чимало. На урочисту частину прийшли і наші відомі земляки: і брати Ковтуни, і генерал-майор внутрішніх військ атюшанин Анатолій Миколайович Карацюба, і Повноважний посол Петро Дмитрович Шаповал, який родом з Жовтневого, і всім відомий у нашому районі Петро Іванович Савич.

Районну владу на святі майстрів пензля представляли перші особи району: голова РДА В.Д. Бригинець та голова райради

В.М.Куніцин, перший заступник голови РДА П.М.Демиденко. Не обійшов свято і экс-голова районної ради І.М.Пилипець.

Наші відомі земляки у своїх виступах дякували районній владі за організацію пленеру на Коропщині, відмічали їхню немалу заслугу в тому, що у такому невеличкому містечку, як Короп, є школа мистецтв, де діти можуть розвивати свої таланти. Але, як виразилися митці, форму треба наповнити змістом. Тобто, і стіни школи мистецтва повинні дихати творчістю. Але, звісно ж, все це з часом. А ще відзначали як заслугу влади, що у нас надається немала увага дітям, які мають творче обдарування. І це добре, адже побачити талант, дати йому розвиток, підтримати на початковому етапі маємо саме ми, дорослі.

– Дбати про підростаюче покоління, значить дбати про наше майбутнє. А без майбутнього немає життя – відзначив С.І.Ковтун.

– Коли я забирав художників з Будища, бачив, скільки дітей було поряд. їм було цікаво, вони захоплювалися. Те, що ми робимо – ми робимо для наших дітей, – додав голова райради В.М.Куніцин.

Саме так пішов художньою стежиною і понорничанин Сергій Редьога. Сьогодні він навчається у Харківському художньому училищі, попереду у нього ще і художня академія, а там і майстер-клас у самого народного художника Віктора Ковтуна, який підтримував хлопця і дав йому путівку у життя. На сьогодні у нашому районі є ще один самородок – Святослав Москотін.

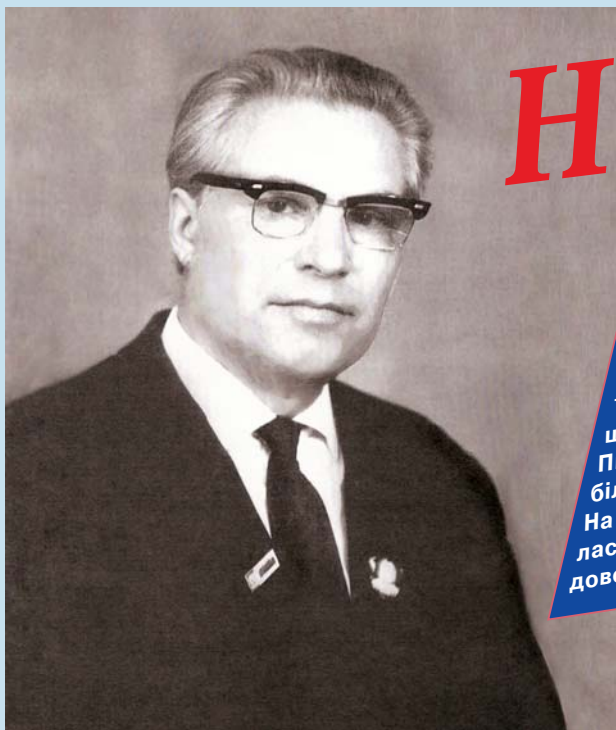
Під час закриття пленеру староста групи художників Олександр Король дякував місцевій владі за організацію пленеру. Мала розмову і з художницею Юлією Кухтіною. Вона вже вдруге на Коропщині. Каже, що місця у нас дуже гарні. Але мальовничі краєвиди можна побачити скрізь, а ось тієї аури, де митець розчиняється у просторі і ніби час перестає існувати, це можна відчувати тільки на Коропщині.

А яке ж свято і приїзд гостей без подарунків. С.І.Ковтун подарував школі мистецтв книгу "Шляхами Васильківського" та фарби для малювання, а А.М. Карацюба – книгу та декоративну тарілку з зображенням Лесі Українки.

Харківські художники залишили деякі зі своїх картин. Найцінніші, на їх погляд, забрали з собою, щоб представити їх на виставках в Україні і за рубежом.

Цьогорічний пленер відбувся і завдяки благодійникам. Основні витрати взяла на себе сім'я Куніциних, голова ПСП "Лукново" Гейко М.М., підприємці С.А.Мальцев та В.І. Яцечко. А особливу подяку директору готелю "Космос" Ю.Л.Вегері та всьому колективу.

Носівський

Я думаю, що кожен з нас, ступаючи на землю своєї малої Батьківщини, перш за все згадає дитинство і свою школу, звідки почалася дорога в життя. Я дивлюсь на велику під склом фотографію, що висить у мене на стіні в Носівці. "ХХ випуск Носівської СШ №1. 1957 рік." З маленьких еліпсів дивляться на мене більше сотні моїх шкільних друзів. Чотири десятих класи... Пильне око може вихопити вражаючу однаковість білих сорочок з гострими комірцями у деякого з хлопців. На жаль, це дійсність, що в ті часи не кожен десятикласник мав костюм та білу сорочку, й фотографуватися доводилося в чужій.

вчитель

Наша рідна школа... У батьків не вимагали грошей на ремонт школи, на подарунки для вчителів. На охорону. Деякі батьки (переважно матері – у багатьох батько не повернувся з війни) навіть не знали, де знаходиться школа. Були впевнені, що дитина в надійних руках і з нею нічого не трапиться.

На тій же фотографії наші вчителі, які сяли розумне, добре, вічне у важкі повоєнні роки, віддавали нам тепло своїх душ та сердець. Це подружжя В.К. та Г.П. Набок, А.П. та Г.О. Скрипиць, В.П. та А.Д. Снар, Г.М. та Г.Д. Назаренко, О.Г. Оксимець, Є.Л. Руденко, О.Ф. Бондаренко, В.З. Ткаченко, Л.М. Велько... Дефіцит газетної площі не дозволяє зробити цей перелік повним. Але я згадую їх всіх з великою вдячністю. І перш за все хочу зупинитись на постаті Андрія Петровича Скрипця, 100-річчя з дня народження якого виповнилось нещодавно. Це був видатний організатор освітянської роботи, вчитель з великої літери. Народився А.П.Скрипць 11 червня 1910 року в селі Володькова Дівиця Ніжинського повіту Чернігівської губернії в сім'ї багатодітного селянина-хлібороба. В 1926–1929 роках навчався в середній профтехшколі (нині училище механізації сільського господарства), отримавши спеціальність слюсаря. Потім закінчив Ніжинські педагогічні курси.

Трудову діяльність розпочав на Луганщині, де працював вчителем мови та літератури Краснодонського робітфаку і навчався в Луганському педінституті, за фахом учитель української, російської мов та літератури. В 1934–1936 роках проживав з сім'єю у Балтському районі (нині Одеської області), працював директором школи. Напередодні Великої Вітчизняної війни сім'я Скрипців їде до Носівки, де Андрій Петрович працює інспектором райВНО, викладачем російської мови та літератури. Потім йому довелося пройти важкими фронтовими дорогами. За участь у бойових операціях нагороджений орденами Червоної Зірки та Слави 3-го ступеня, медалями "За відвагу" та "За взяття Кенігсберга". Після війни Андрій Петрович повертається до Носівки на посаду завуча в Носівській середній школі №1. Водночас працює вчителем російської мови та літератури, аж до виходу на пенсію в 1970 році. За сумлінну працю отримує відзнаку "Відмінник народної освіти". Андрій Петрович був чуйним і турботливим сином, чоловіком, батьком. Разом з дружиною Галиною Олександрівною вони виховали двох чудових дітей.

Дочка Валентина Андріївна – вчителька; син Юрій Андрійович – полковник медичної служби, був членом "Чернігівського земляцтва", на жаль, недавно пішов з життя.

Андрій Петрович навіть із виходом на пенсію не залишає виховної роботи: часто зустрічається з молоддю, проводить патріотично-виховну роботу як ветеран війни та заслужений працівник освітньої галузі.

Життя залишило Андрія Петровича на 82-му році життя, в травні 1992 р.

Можна сказати, що це скупі рядки з біографії звичайної людини. Але це була Особистість. Андрій Петрович був людиною високої порядності та моралі, виняткової інтелігентності, широкої ерудиції. Моя вчителька Марія Кирилівна Шовкун у спогадах про Андрія Петровича зазначає, що з ним легко було жити по-сусідськи, легко працювати під його мудрим керівництвом, приємно спілкуватися. Його виступи на педрадах, конференціях, зборах, його лекції і доповіді завжди були глибоко змістовними, грамотними і завжди сприймалися з неабиякою увагою. Це був вчитель вчителів. І головна заслуга Андрія Петровича в тому, що він завжди збирав такий педагогічний колектив, що кожен вчитель теж був особистістю. Згадуючи з друзями свої шкільні роки, ми сходимося на тому, що ТАКА школа і ТАКІ вчителі були тільки у нас.

Андрій Петрович Скрипць назавжди лишився в серцях та пам'яті сотень своїх учнів, своїх колег, друзів та знайомих, всіх, хто його знав. Я щиро вдячний керівникові Носівського відділення "Чернігівського земляцтва" В.П.Черненку, який вийшов до Носівської райдержадміністрації з підтримкою пропозиції про перейменування однієї з вулиць м.Носівки на вулицю імені Скрипця А.П.

Вічними лишаються цінності, які нам в дитинстві прищепили люди, що самі були носіями високої святої моралі, взірцем для всіх в роботі, побуті, у відношенні до колег та друзів.

...Наша Носівська школа була дерев'яною, одноповерховою. Нині на її місці стоїть нова чудова сучасна школа, але я ніяк не наважуюсь туди зайти. Можливо тому, що боюся остаточно переконатися, що більше, ніж за півстоліття, витекло дуже багато води і незабутні шкільні роки разом з юністю вже ніколи не повернуться до мене...

Але вони назавжди залишилися в серці разом з пам'яттю про моїх дорогих вчителів.

З пам'яттю про Вас, незабутній Андрію Петровичу.

Микола КАЛІНЧЕНКО,
випускник Носівської СШ №1 1957 року,
начальник випробувальної станції НДІ "Квант"

У червні райцентр Нижні Сірогози, що на Херсонщині, приймав випускників місцевої загальноосвітньої школи I–III ступенів 2000 року. На цій зустрічі довелося побувати й нашій родині, бо винуватцями поїздки до Таврії були: старша донька – випускниця, дружина – перша вчителька і класний керівник одного з трьох випускних класів, а також вчитель історії та правознавства всіх випускників.

Зустріч на Таврії

Нижньосірогозький район особливий тим, що частина його населених пунктів з часів Катерини II заселялися вихідцями з Чернігівської губернії, а впродовж останніх десятиліть минулого століття більше сотні вихідців з сучасної Чернігівщини переїхали на постійне проживання до цього району, де створили свої сім'ї. Як показали мої власні дослідження, найбільше наших земляків перебралося сюди з Чернігівського, Борзнянського, Ічнянського, Корюківського та Новгород-Сіверського районів. Крім Ніжинського та Семенівського, решта районів представлена по кілька осіб. Більша третина земляків осіла в районному центрі. Всього ж в останні десятиліття минулого століття до Херсонщини перебралося більше дев'яти тисяч чернігівців.

Місцевий краєзнавець, член Національної спілки журналістів України та Російського філософського товариства, лікар-терапевт центральної районної лікарні, що пустив коріння у сосницьке село Пекарев Юрій Безух, досить глибоко дослідивши свій рідний таврійський край, вже взявся за Чернігівщину, адже для цього є вагомі підстави.

Наприклад, досліджуючи заселення Таврії старовірами, він встановив, що з 1780 року почали переселятися старовіри стародубських слобід Чернігівської губернії.

Тільки в 1791 році з Новгород-Сіверського намісництва переселилося 137 старовірів.

Щоб учні місцевої загальноосвітньої школи I–III ступенів (а багато хто з них має чернігівське коріння) краще дізнавалися про цей чудовий Чернігово-Сіверський край – батьківщину своїх пращурів, Галина Орехович для школи передала бібліотечку книжок, виданих земляками. Коментуючи це, колишній директор школи Людмила Васецька відзначила, що Галина Дем'янівна підготувала собі справжню заміну, бо сьогодні школа має чудового вчителя історії та правознавства – випускницю 2000 року.

Під час нашого спілкування з педагогами було про що згадати тогочасним директору школи Людмилі Васецькій, завучам Тетяні Леміх та Ользі Клочко.

Не обминули вони й існуючі проблеми. Як для Чернігівщини, так і для Херсонщини на сучасному етапі характерним є вимирання. Наприклад, за останні десять років кількість учнів в головній школі району зменшилася майже в два рази.

Педагоги порадили тим, що в поточному році відновлено скиди поливної дніпровської води у балку Великі Сірогози з Північно-Рогачицької зрошувальної системи Запорізької області. Адже зменшення населення в районі відбувається як за рахунок природного вимирання, так і від того, що багато людей переїздить в інші, менш депресивні регіони країни.

Адже Нижньосірогозький район є найменш водозабезпеченим в області. Його гідрологічна мережа представлена переважно сухими балками, подами і степовими блюдцями, які лише навесні трохи живляться тало-дошовими та інколи, протягом року, дошовими водами.

І лише балка Великі Сірогози – єдина з них, після введення у кінці 70-х років в експлуатацію Північно-Рогачицької зрошувальної системи перетворилася на штучну річку довжиною

65,0 км, яка, перетинаючи землі шести сільських рад і селищної ради, проходить по території населених пунктів Нижньосірогозького району, в яких проживає більше 60 відсотків його населення, а створений у ній водогосподарський комплекс служить для обводнення прилеглих територій, зрошення земель на водозбірній площі, поливу присадибних ділянок, риборозведення,

відпочинку та інших рекреаційних потреб населення, організації об'єктів і територій природно-заповідного фонду, функціонування природного місцевого заказника.

Припинення в останні роки скидів поливної води в балку зумовило сильне загострення водно-екологічної ситуації по всій протяжності балки, фактичне виникнення надзвичайної ситуації, а багато мешканців району поставили на порядок денний своїх першочергових проблем переїзд на проживання до іншої місцевості.

Довідавшись про таке, мені довелося згадати, що не випадково свою роботу в Нижньосірогозькому районі в дев'яносто році минулого століття я розпочав з виконання відповідальних завдань керівництва, важливих для забезпечення його життєдіяльності, одним з яких було саме збільшення скидів поливної дніпровської води у балку.

Олексій ОРЕХОВИЧ,
заступник голови земляцтва

Одного літнього дня до офісу Чернігівського земляцтва завітали дві жінки. Метою їхнього візиту було ознайомлення із роботою нашого кон- лективу, про який вони узнали під час свята Всеукраїнської асоціації земляцтва України.

ТАК ЛІКУВАЛИ НА РУСИ

Ім дуже сподобалася ідея зем- ляцтва, що проголошує єдність всієї України, як єдиної держави і допомога кожному землякові не- залежно від регіону, який він представляє. Тетяна Оноприук та Олена Бесараб виявилися цікавими співрозмовниками й

розповіли про те, чим саме займаються. Во- ни духовні лікарі, які відродили древні традиції правос- лавної віри українців і заснували православну поліклініку "Віола Лікування Тіла Душі", де проводять очищення ду- ховних тіл від хворої енергії. У цій здравниці медична до- помога ґрунтується на духовності православної віри, а пацієнти прилучаються до щирої духовності, омолоджуються тілом і душею. Це внутрішнє світло дає їм у подаль- шому праведне, здоро- ве, багате, щасливе, благословенне Богом життя. Саме так колись лікували людей у пра- вославних монастирях і церквах України-Руси. Тетяна Григорівна та Олена Іванівна є патріотками своєї дер- жави, оскільки могли б свою систему лікуван- ня впровадити хоча б в Росії, у якій свого часу перебували.

Мої співрозмов- ниці із захоплен- ням розповідали мені про медичні технології, які застосовуються у поліклініці, охоплюють усі складові людини і виявляються настільки ефективни- ми, що повертають працездатність і здоров'я з омолод- женням від 5 до 15 років, а також забезпечують розкрит- тя творчого потенціалу людини, допомагаючи їй відбутися в житті як особистості. Тому, якщо людину переслідують хвороби і невдачі, нещастя і убогість, то необхідно почати із себе.

Тетяна Оноприук та Олена Бесараб запропонували зустріч. В призначений день я зателефонував їм і домо- вився на зустріч в духовній здравниці, що знаходиться в приміщенні готелю "Голосіївський". Вона мені зразу ж на- гадала православний храм. На стінах у кімнатах висять об- рази Ісуса Христа, Богоматері, святих та горять лампадки і свічки. Приміщення клініки вимолено протягом півроку та повністю засноване на законах православної віри.

Сеанс лікування виявлявся у наступному. Хворий по- винен лежати спиною на кушетці протягом 4 годин не рухаючись. Духовний лікар починає проводити ліку- вання із молитви до Господа, де просить благословення. Потім відбувається підключення до каналу зв'язку, під час якого земний духовний лікар з'єднує хворого зі своїми колегами духовного світу. Далі йде вичитка молитвами, під час якої пацієнта супроводжують незвичайні відчуття: начебто якісь теплі або холодні хвилі прокочуються в ньо-

го з голови до ніг, "витягаються" хребет, м'язи і кістковий корсет. Сеанс може бути досить хворобливим – у якійсь ділянці тіла можуть відчуватися уколи, печіння, здається, що хтось масажує, скребе ножем по кістках і м'язах. Але витримати цей біль можна. У мене, наприклад, зразу ж на першому сеансі почалося вирівнювання сутулості та сколіозу хребта і я повністю відчував цей процес. Окрім вад хребта, ще мав із самого народження проблеми із носом. І після лікування я носом почав нормально дихати.

Нині відчуваю такий стан, що мене звільнили від ста- рих вад, що давили на організм і начебто я по-ново- му народився, всі органи нормально функціонують, а фізичне тіло омолодилося та стало енергійним. Зовсім по-іншому почав дивитися на життя, думки стали світлішими, добавили- ся життєві сили. Мої враження від лікування також підтверджують сотні фактів, зафіксо- ваних в картотеці полі- клініки. Проходячи лікування, спілкувався і з іншими пацієнтами, які також ділилися своїми відчуттями та радіощами вилікову- вання.

Тож бачимо, що предки українців були розумнішими за сучас- ників. Пояснити цей "механізм" лікування з наукового погляду вче- ні-медики ще не в змозі. Дивним є те, що такий прогресивний метод ще не стоїть на службі вітчизняної ме- дичної науки. В цей важкий час, коли нам

потрібно піднімати Україну на більш високий рівень, саме ця методика могла б стати у нагоді суспільству по повно- му оздоровленню нації.

Нині до духовної поліклініки звертаються люди із різними хворобами. Є такі пацієнти, що мають зах- ворювання, які не підвладні сучасній медицині. Це, на- приклад сирингомелія, багато форм ДЦП, хвороби Дауна, Бехтерева, імпотенція, безплідність, алергія, важкі пору- шення хребта, цироз печінки, бронхіальна астма та інші захворювання серцево-судинної, нервової, кровоносної, дихальної систем, шлунково-кишкового тракту тощо. На- живають люди хвороби роками і тому наївно було б при- пустити, що за два тижні можна цілком видужати остато- чно. Після першого курсу лікування варто приїздити в здравницю для корекції раз на 2–3 місяці, а вдома вико- нувати отримані рекомендації. У деяких випадках не- обхідно пройти кілька курсів лікування. І якщо протягом року хворий виконує усі вказівки, він видужує. Це підтве- рджують і подальші обстеження на сучасній апаратурі, дані лабораторних аналізів, свідчення лікарів, які огляда- ють своїх колишніх пацієнтів і дивуються, де це їх так доб- ре "полагодили".

DOCUMENTUM TERTIUM DE

Peregrinatione ratione scientiarum tractan-
darum ILLUSTRISSIMI COMITIS.
EJUS SACRATISSIMAE CAESAREAE
MAJESTATIS, Camerlungeri Nobilissimi et Ex-
cellentissimi Domini Domini Cyrilli H.
Rozumowski

Et tandem verò, qui dignè laude colendus?
S, qui per tertias, quatuor arte frui;
E, similis mercator, quærenti adamantem,
Necnon gaudent, forte favente sibi,
Audibus efficitur, sperat, sed cuncta provide
Audanda, Encomiis talis in orbe, suis
Rget enim studiis animum complere decoris
S, Emper, quæ vivunt nec morantur ubi.

Hzc

Книга про родовід Розумовських

у Музеї книги і друкарства
України зберігається рідкісна
книга, видана у Львові 1745 року
"Філософія Арістотелева". Її автор
– відомий український письменник
і педагог першої половини XVII ст.
Михайло Козачинський.

НА БІГОРОДНЬХ ГОСПОДЬ РОЗУМОВСКИХ

Сторінка.
Вона відома, але не відома.
Однією надією, а нею не можна.
Але відома, але не відома.
Але відома, але не відома.
Але відома, але не відома.
Але відома, але не відома.
Але відома, але не відома.
Але відома, але не відома.

Вона відома, але не відома.
Однією надією, а нею не можна.
Але відома, але не відома.
Але відома, але не відома.
Але відома, але не відома.
Але відома, але не відома.
Але відома, але не відома.
Але відома, але не відома.

Після закінчення Київської академії він організував школи в Сербії, де читав лекції з філософії і риторики. Повернувшись в Україну наприкінці 40-х років, М. Козачинський викладав філософію в Академії, а згодом став її префектом.

"Філософія Арістотелева ..." – одне з двох видань за 60 років діяльності Львівського братства, що мало світський, а не культовий характер. Друге – віршована драма, яку він написав.

"Філософія Арістотелева ..." містить матеріали публічного диспуту, що відбувся 17 березня 1745 року в Київській Академії. Більшу частину книжки складають панегірики на честь фаворита імператриці Єлизавети Петрівни – Олексія Розумовського, з яким вона таємно побралася 1742 р., а також на честь його брата Кирила, майбутнього гетьмана України. Видання прикрашає герб роду Розумовських.

Твір Михайла Козачинського має філософсько-патрістичну спрямованість. У текст, виголошений під час диспуту, автор вклав ідею правдивого благородства людини, яку він вбачав передусім у вірності своїй Батьківщині. Ту саму думку автор обстоював і в панегіриках Розумовським. Прикметно, що в передмові "до доброзичливого і мудрого читача" М. Козачинський розповів про те, що 1742 року в бібліотеці Софійського собору (Болгарія) він натрапив на книжку Симеона Окольного "Орбіс Полонус", присвячену польському королеві Владиславу IV, де викладалась історія роду князів Рोजинських, від яких пішов рід Розумовських.

Важливим, на думку автора, науково обґрунтованих, відповідно до вимог арістотелевої філософії, переконливих доказів щодо походження роду Розумовських. Він давній, шляхетний і славний. Його представники відважно воювали з татарами, були ревні у справі служіння християнській вірі і рідній землі. Підкреслено, що Розумовські завжди від-

значалися "кріпкістю тіла і проникливістю розуму". Проте, що вони з козаків с.Лемеші (біля Козельця) – ні слова. Бо ж як то могло статись: з простих – відразу в ясновельможні?!

Ця книжка має особливу цінність також завдяки вміщенню у ній ілюстрацій, гравірованим на міді. Виконав їх талановитий київський гравер Григорій Левицький – батько видатного художника Дмитра Левицького. Гравюри Г. Левицького – це перші мідерити, використані у львівській братській друкарні. Найцікавіші серед них – заставки, що яскраво відображають певні особливості тодішнього життя й поширеного на той час мистецького стилю бароко. Художник виконав у техніці мідериту також герб Олексія Розумовського. На гравюрах є підпис митця і дата – 1745 рік.

У книжці Михайла Козачинського є й дереворити, але дослідники вважають, що більшість з них уже траплялись у попередніх львівських виданнях, зокрема, польських.

Твір надруковано трьома мовами – слов'янською, латинською і польською. Зовнішній вигляд книжки: розмір – 33,6x21,6x1,9 см; 51 стор. Шкіряна оправа примірника жовтого кольору, титул шрифтовий, оздоблений декоративною рамкою, заставки сюжетні, кінцівки також мають декоративний характер, зображення герба повторюється.

Варто зазначити, що на титульному листі примірника та на кількох його сторінках відтиснуто прізвище власника "Екслібрис Петріченко І. М.". Саме він у 1907 році передав книжку Полтавській міській бібліотеці, звідки вона потрапила до місцевого музею, а в 1983 році надійшла до Музею книги і друкарства України. Нині його відвідувачі можуть познайомитись з цим унікальним стародруком.

Дорога на Крути

Балада

Метуть заметілі. Метуть і метуть...
Снігів білина... І мороз такий лютий!
А люди на праведну прощу ідуть
до лицарів духу, немов до покути.
Проліг з Київ-града в історію шлях
на Ніжин, на Бахмач,

гетьманський Батурин.
У висі над шляхом кружля сивий птах,
на станції Крути ридають бандури.
По світу розноситься слово Співця
про хлопців, що в Крутах

зостались навечно.
Були тут жагучі юнацькі серця
засипані снігом. Посічені в сніні.

Злютовані в стрій, вони йшли по снігах.
"Щоб доленька наша..." –

з вуст пісня лилася.
Уперше тримали рушниці в руках,
бо їм же було тоді лиш по сімнадцять!
Жорстока розправа. Тіл скошених гать...
Замовкла навки єдина гармата.

Останні набіи. Рушниці мовчать...
Настала для них за Свободу розплата.
Сорочки багрянні у майво злились.
Зріднила їх кров, що журливо палала
на білім снігу. Ніби час зупинивсь...

Та пісня невбита у вічність злітала.
І вітер її розвівав доокіл
по сніжному полю. Мели хуртовини...
І в юних серцях – вже прострелених! – біль
тривогою бився за долю України...

В блакитному небі зорить зорецвіт,
мов стріли – над шляхом завмерли тополі.
Тут бився за волю весняний наш цвіт
й відважно поліг у крутянському полі.

Хоч вісті й невтішні летіли із Крут –
в серцях українців жевріли надії...
Ти чуєш, Богдане?! Збирай знов у гурт
народнеє Віче на площі Софії.

Нестримна завія... Палкий вітровий...
– Будь милостив, Боже великий, єдиний!
Ти лицарські душі дітей обігрій,
загублені душі синів України.

Здіймайся увись, гомінке вороння!
Шуміть голосніше, високі тополі!
Моліться за хлопців. Моліться щодня,
красуні дівчата – обраниці долі.

Отам он волошки. Сплітайте вінки
на трави, попечені сонцем, складайте
і пам'ять про хлопців несіть у віки,
пісень про кохання, про волю співайте.

У братській могилі – серця молоді.

Святий оберіг їх – калина вогниста.
Земля багрянє... І Хрест на воді.
Зростають кущі калинові. Їх ТРИСТА!
А може, то душі безсмертні стоять
й ведуть із вітрами нечутну розмову?

Та ні! То сини під снігами лежать,
вслухаючись в рідну незганьблену мову.
За ними Господь спогляда з висоти,
і янголи юні запалюють зорі.

Пронизують наскрізь поривні вітри –
і сяєво... ніби в блаженнім Соборі.
А ми ж не змогли вберегти їм життя,
послали на смерть їх,

довірливих ТРИСТА!
Та душі волають з глибин майбуття:
– Вставай, Україно, зоря промениста!

Збирай козаків у священний похід,
доволі плачів і доволі жажури.
До правди веде український нарід,
співайте гучніше, козацькі бандури.

Співайте про волю. Про долю гірку,
яку Україна по вінця спізнала.
Ох, скільки ж дісталося їй на віку!..
В руках іновірців весь вік бідувала.

Палають юнацькі серця й дотепер.
Нехай увесь світ, вся планета почує,
що дух український живе. Він не вмер!
І пам'ять нетлінна! Мов повинь, вируче...

І сурми сурмлять із минулих років.
Вітри позлітались у Крути на тризну
і моляться... Моляться за юнаків,
які захищали священну Вітчизну.

Тризуб України й лавровий вінок
здіймаються ввись в пам'ять

вічних героїв.
Луна паровозний протяжний гудок
і прапор державний –

мов страж юних воїв.
Тріпочуть на вітрі Святі Корогви,
принишкли в безсмерті порожні вагони.

І чується голос. Мов дзвін з глибини:
– Шкуймося в ряд на безлюднім пероні!
І юні герої в шеренгах ідуть
із давніх двадцятих... немов на параді,

священні знамена на Крути несуть
з могили Аскольда, що в Києві-граді.
Рвуть струни бандури! Завмерли серця...
Державні знамена – одвічні святині!

І військові козацьке. І слово Творця:
– Вклонімося героям – синам України!

Ольга ПИЛИПЧУК

Медвежий кадуб

Славному
козаку,
вірному сину
України
полковнику
КОШІЛЮ
Анатолію
Михайловичу

на честь 75-річного ювілею

Вже зацвіла калина в лузі,
Знов травень серце звеселя,
А в Марківцях зібрались друзі
Вітати зі святом Кошеля!
Тут Головка, Таня Літошко
І сам Пінчук з Європи втік,
Сільчан скликає всіх гармошка,
І ллється із берези сік...
Нектар той в серце переходить,
Добром наповнює слова.
Всі хвалять Кошеля за вроду –
Ось кому личить булава!
А ще Богдана віра й слава,
Бо Кошіль заслужив цього!
На козаках таких держава
Буде триматись – ого-го!
Він – патріот, про нього дбає,
Військовий щит трима в руках,
І хай сусід наш добре знає:
Ми непоборні у віках!
Бо Кошіль підкував вже лазер,
Із кіберами він на "ти".
Проблем тепер не буде з газом,
Нам Кошеля б уберегти!
Бо вже французи кличуть в гості,
Він там, як дома у селі,
То ж ми давайте скажем просто:
– Нам ще потрібні Кошелі!
Ми любимо Вас і величаєм,
Прикрийте нас своїм крилом.
Нікуди Вас не відпускаєм,
То ж залишайтеся за столом!
Є сало в нас, вино й тернівка,
Найкрасивіші в нас жінки.
Завжди чекає Вас домівка,
І дух козацький на віки!

Медом поділився
Петро МЕДВІДЬ

16

ОТЧИЙ ПОРІГ

Шеф-редактор
Віктор ТКАЧЕНКО
Головний редактор
Леонід ГОРЛАЧ
Засновник: товариство
"Чернігівське земляцтво"
в м. Києві

Газета зареєстрована Державним
комітетом інформаційної політики,
телебачення та радіомовлення
України 06.XI.2001 р.

Реєстраційне свідоцтво:
серія KB №5594

Адреса редакції:
01023, Київ, 23, Спортивна площа, 1,
тел/факс: 246-74-31.
Електронна пошта:
chernigivzemi@spalace.com.ua

РЕДАКЦІЙНА РАДА:
**В.В. Ткаченко, В.І. Авдеєнко,
Л.Н. Горlach (Коваленко),
І.М. Забіяка, І.Б. Матяш,
П.І. Медвідь, М.М. Ткач,
В.В. Пушкар'юв, В.Є. Устименко,
М.І. Халимоненко, О.А. Шокало.**

За достовірність фактів, точність імен та
прізвищ, географічних та історичних реалій
відповідають автори публікацій. Газета
розповсюджується серед земляків
безкоштовно.

Передрук тільки з відома видання.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Літературний редактор **Леонід Коваленко.**
Комп'ютерний набір **Леонід Коваленко.**

Верстка, дизайн **Оксана Кисленко.**

Надруковано та зверстано на замовлення
товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві
у КП "Редакція журналу
"Дім, сад, город".
Тираж 1000.